

مذاهب اسلامی برای کسب فیض به محضر امام صادق(ع) شرفیاب می شدند / امام صادق(ع) مورد تأیید تمام مذاهب اسلامی هستند

استاد درس خارج فقه و اصول حوزه علمیه قم، بیان کرد: سیطره و عزمت علمی حضرت امام صادق علیه السلام آنقدر وسیع شده بود که به اکناف و اطراف منتقل شده بود و همگان همراهی می کردند و می پذیرفتند. کل منابع علمی که از ایشان رسیده در غیر از منابع شیعه است و در مذاهب اسلامی دیگر نیز مشهور و فراوان است.

آیت ا^{علی} میرزاحسین احمدی فقیه یزدی استاد درس خارج فقه و اصول حوزه علمیه قم در گفت و گو با خبرنگار حوزه اندیشه خبرگزاری تقریب امام صادق علیه السلام را دارای رابطه قوی با جهان اسلام دانست و اظهار داشت: در بین امامان معصوم صلوات ا^{علیهم} اجمعین، امام صادق علیه السلام در زمانی واقع شدند که برای یک گفت و گوی علمی بعد امام باقر علیه السلام به شکلی شرایط به وجود آمد که هر کدام از علمای سایر مذاهب با مراجعه به حضرت ضمن کسب تکلیف، سؤال علمی خود را مطرح می کردند که این آمد و شدها با واسطه و یا بی واسطه صورت می گرفت.

آیت ا^{علی} احمدی فقیه یزدی، افزود: ایشان دارای شاگردان متعددی در رشته های گوناگون بودند؛ به خصوص

در مباحث علمی و قرآنی و تسلط بر روایات پیغمبر اسلام و امیرالمومنین علیه السلام دارای تبحر بودند، حضرت امام صادق علیه السلام در این موقعیت و جمعیتی که برای کسب علم و دانش آماده شده بودند، رابطه قوی با جهان اسلام داشتند و به خصوص با کسانی که مجاور بودند ارتباط برقرار می کردند و کسب فیض می بردند من جمله اهل سنتی که هنوز استقراء قوی نداشتند و در عین حال نظر حضرت را جامع تر و غالب تر می دانستند و کسانی که به مسجد می آمدند و مسئله خود را خدمت مطرح می کردند ایشان کاملاً توضیح می دادند و صحت و غلط بودن را با استنباط به قرآن و روایات پیغمبر اسلام صلوات الله علیه بیان می نمودند.

وی ادامه داد: گاهی برای گرفتن تأییدیه خدمت حضرت شرفیاب می شدند زیرا سخن امام صادق علیه السلام برای آنان مهم بوده است؛ البته در بین مردم، افراد معاندی بودند که تحریک می شدند و با ایجاد ترس و وحشت بین مردم، باعث جلوگیری از مراجعه افراد به منزل امام می شدند اما مردم ایشان را رها نمی کردند و به هر نحوی با واسطه یا بی واسطه خود را به امام می رساندند.

این عالم شیعه، تصریح کرد: سیطره و عظمت علمی حضرت امام صادق علیه السلام آنقدر وسیع شده بود که به اکناف و اطراف منتقل شده بود و همگان همراهی می کردند و می پذیرفتند. دشمنی هایی صورت می گرفت که حضرت نیز کمال تقیه را در مواردی که لازم بود انجام می دادند و هم توصیه به افراد مرتبط می کردند هم خود مراقبت انجام م دادند. می دانید تقیه صحیح را امام از آباء و اجدادشان نقل می کنند که در روایت این گونه ذکر شده است؛ حضرت علی بن الحسین علیه السلام می فرمایند: تقیه به این معنا است که روایات ما صعب و مستصعب است غیر از نبی و یا ملک مقرب و یا مؤمنی که "امّتَ حَنّ اللّٰه" قَلْبُهُ لَإِيمَانٍ؛ نمی شود این را به هر کسی رساند.

وی عنوان کرد: این اخبار و احادیث که می رسید، در واقع به این معنا بوده است که علم را نمی توان به هر کسی آموخت زیرا آن علم را باید تقیه کرد و به اهلش آموخت، و این تعلیم به شکل تقیه در زمان امام صادق علیه السلام آنچنان رواج پیدا کرد که هر کسی هر حرفی را به امام نسبت نمی داد، بعد از اینکه مطمئن می شدند بر موازین درستی می باشد این انتساب را مطرح می کردند.

وی در پایان تأکید کرد: به همین جهت شاید بیشترین روایاتی که تاکنون در دست است از امام صادق علیه السلام ثبت و ضبط شده است و به این دلیل که کسانی که در محضر ایشان بودند ثبت و ضبط می کردند. اکنون در آستانه شهادت آن بزرگوار عرض کنم که، کل منابع علمی که از ایشان رسیده در غیر از منابع شیعه است، در مذاهب اسلامی دیگر نیز مشهور و فراوان می باشد.

